# ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (velkého senátu)

9. června 2009*

Ve věci C-480/06,

jejímž předmětem je žaloba pro nesplnění povinnosti na základě článku 226 ES, podaná dne 24. listopadu 2006,

**Komise Evropských společenství**, zastoupená X. Lewisem a B. Schimou, jako zmocněnci, s adresou pro účely doručování v Lucemburku,

žalobkyně,

proti

**Spolkové republice Německo**, zastoupené M. Lummou a C. Schulze-Bahr, jako zmocněnci, ve spolupráci s C. von Donat, Rechtsanwalt,

žalované,

* Jednací jazyk: němčina.

podporované

**Nizozemským královstvím,** zastoupeným C. M. Wissels a Y. de Vriesem, jako zmocněnci,

**Finskou republikou**, zastoupenou J. Heliskoskim, jako zmocněncem,

vedlejšími účastníky řízení,

SOUDNÍ DVŮR (velký senát),

ve složení V. Skouris, předseda, P. Jann, C. W. A. Timmermans, K. Lenaerts a J.-C. Bonichot (zpravodaj), předsedové senátů, A. Borg Barthet, J. Malenovský, J. Klučka a U. Lõhmus, soudci,

generální advokát: J. Mazák,
vedoucí soudní kanceláře: B. Fülöp, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 11. listopadu 2008,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 19. února 2009,

vydává tento

## Rozsudek

1 Žalobou se Komise Evropských společenství domáhá, aby Soudní dvůr určil, že z důvodu, že Landkreise (správní obvody) Rotenburg (Wümme), Harburg, Soltau-Fallingbostel a Stade přímo zadaly zakázku na odstraňování odpadů technickým službám města Hamburku, aniž by tato zakázka na služby byla předmětem nabídkového řízení v rámci formálního řízení na úrovni Evropského společenství, nesplnila Spolková republika Německo povinnosti, které pro ni vyplývají z ustanovení článku 8 ve spojení s ustanoveními hlav III až VI směrnice Rady 92/50/EHS ze dne 18. června 1992 o koordinaci postupů při zadávání veřejných zakázek na služby (Úř. věst. L 209, s. 1; Zvl. vyd. 6/1, s. 322).

### Právní rámec

*Právo Společenství*

2 Článek 1 směrnice 92/50 stanoví:

„Pro účely této směrnice:

a) ‚veřejnými zakázkami na služby' se rozumí zakázky sjednané písemně úplatnou smlouvou mezi poskytovatelem služeb a zadavatelem […]

b) ‚zadavateli' jsou stát, regionální nebo místní orgány [územní celky], veřejnoprávní subjekty, sdružení tvořená jedním nebo více takovými orgány [celky] či veřejnoprávními subjekty.

‚Veřejnoprávním subjektem' se rozumí jakýkoliv subjekt:

– zřízený za zvláštním účelem uspokojování potřeb veřejného zájmu, který nemá průmyslovou nebo obchodní povahu

a

– který má právní subjektivitu

a

– je financován převážně státem, regionálními nebo místními orgány [územními celky] nebo jinými veřejnoprávními orgány nebo je těmito orgány řízen, nebo v jeho správním, řídícím nebo dozorčím orgánu je více než polovina členů jmenována státem, regionálními nebo místními orgány [územními celky] nebo jinými veřejnoprávními subjekty.

[…]

c) ‚poskytovatelem služeb' se rozumí jakákoliv fyzická či právnická osoba, včetně veřejnoprávního subjektu, která nabízí služby. Poskytovatel služeb, který podá nabídku, je označován pojmem ‚uchazeč' a ten, který se účastní omezeného nebo vyjednávacího řízení, je označován jako ‚zájemce' […]."

3 V souladu s čl. 11 odst. 3 písm. b) směrnice 92/50:

„Zadavatelé mohou zadat veřejné zakázky na služby ve vyjednávacím řízení bez předchozího zveřejnění vyhlášení zakázky v těchto případech:

[…]

b) pokud mohou být práce z technických či uměleckých důvodů nebo z důvodů souvisejících s ochranou výlučných práv provedeny pouze určitým poskytovatelem služeb."

## Skutkový základ žaloby a postup před zahájením soudního řízení

4 Čtyři Landkreise v Dolním Sasku, totiž Landkreise Rotenburg (Wümme), Harburg, Soltau-Fallingbostel a Stade uzavřely dne 18. prosince 1995 s technickými službami města Hamburku smlouvu o odstraňování svých odpadů v novém zařízení na tepelné využití v Rugenberger Damm, které má kapacitu 320 000 tun, má vyrábět jak elektřinu, tak tepelnou energii a jehož výstavba měla skončit dne 15. dubna 1999.

5 Touto smlouvou vyhrazují technické služby města Hamburku čtyřem dotčeným správním obvodům kapacitu 120 000 tun za cenu vypočítávanou pro každou dotčenou stranu podle téhož vzorce. Tato cena se hradí prostřednictvím technických služeb provozovateli zařízení, který je ve smluvním vztahu s technickými službami města Hamburku. Smlouva je uzavřena na dobu dvaceti let. Strany se dohodly, že nejpozději pět let před skončením této smlouvy zahájí jednání o prodloužení její platnosti.

6 Dotčená smlouva byla uzavřena mezi danými čtyřmi Landkreise a technickými službami města Hamburku přímo, aniž by proběhlo zadávací řízení stanovené směrnicí 92/50.

7 Výzvou dopisem zaslanou dne 30. března 2004 upozornila Komise v souladu s čl. 226 prvním pododstavcem ES německé úřady, že tím, že k uzavření smlouvy o odstraňování odpadů došlo přímo bez zadávacího řízení a bez postupu pro zadávání zakázky na evropské úrovni, porušila Spolková republika Německo ustanovení článku 8 ve spojení s ustanoveními hlavy III až VI směrnice 92/50.

8 V dopise ze dne 30. června 2004 adresovaném Komisi uvedla Spolková republika Německo, že dotčená smlouva završuje dohodu o společném výkonu poslání veřejné služby, které přísluší dotčeným Landkreise i městu Hamburku. Tento členský stát

vysvětloval, že dotčená operace související se spoluprací mezi obcemi, jejímž předmětem je činnost, ke které dochází v rámci státní sféry, nemá vliv na trh, a nespadá tedy do působnosti práva veřejných zakázek.

9 Komise měla přes tato vysvětlení za to, že dotčené Landkreise jsou veřejnými zadavateli, že smlouva o odstraňování odpadů je úplatnou smlouvou na služby uzavřenou v písemné formě, která překračuje práh stanovený pro použití směrnice 92/50, a že tudíž spadá do působnosti této směrnice, a proto adresovala Spolkové republice Německo dne 22. prosince 2004 odůvodněné stanovisko podle čl. 226 prvního pododstavce ES.

10 Dopisem ze dne 25. dubna 2005 setrvala Spolková republika Německo na výše zmíněné argumentaci.

11 Komise měla za to, že tato argumentace neumožňuje vyvrátit výtky uvedené v odůvodněném stanovisku, a rozhodla se proto podat na základě čl. 226 druhého pododstavce ES projednávanou žalobu.

**K žalobě**

*Argumentace účastníků řízení*

12 Komise zaprvé uvádí, že dotčené Landkreise je třeba považovat za zadavatele ve smyslu směrnice 92/50 a že dotčená smlouva je zakázkou sjednanou úplatnou smlouvou

uzavřenou písemně, která přesahuje práh stanovený pro použití této směrnice. Kromě toho odstraňování odpadů je činností kvalifikovanou jako „služba“ ve smyslu kategorie 16 obsažené v příloze I A dotčené směrnice.

13 Pokud jde o Spolkovou republiku Německo, ta má za to, že dotčená smlouva je výsledkem operace uvnitř veřejné správy, a že tudíž nespadá do působnosti směrnice 92/50.

14 Podle tohoto členského státu je třeba považovat dotčené smluvní strany za osoby, které si poskytují správní pomoc při plnění poslaní veřejné služby. V tomto smyslu lze na technické služby města Hamburku nahlížet, nikoli jako na poskytovatele služeb jednajícího za úplatu, nýbrž jako na veřejnoprávní subjekt odpovědný za odstraňování odpadů, který nabízí správní pomoc sousedním územním celkům za náhradu nákladů na provoz, které mu vznikají.

15 V tomto ohledu se Nizozemské království stejně jako Spolková republika Německo opírají o body 16 a 17 rozsudku ze dne 3. října 2000, University of Cambridge (C-380/98, Recueil, s. I-8035), a vyvozují z nich, že pojem „poskytování služeb“ musí být chápán tak, že se vztahuje výlučně na poskytování služeb, které mohou být hospodářskými subjekty nabízeny na trhu za určitých stanovených podmínek.

16 Obsah dotčené smlouvy jde přitom podle těchto členských států nad rámec toho, co předpokládá „zakázka na služby“ ve smyslu směrnice 92/50, neboť zavazuje dotčené Landkreise, aby výměnou za úpravu odpadů v zařízení v Rugenberger Damm daly technickým službám města Hamburku za sjednanou úhradu k dispozici skládkovací kapacity, které samy nevyužívají, a zhojily tak nedostatek skládkovacích kapacit, se kterým se potýká město Hamburk.

17 Spolková republika Německo rovněž zdůrazňuje, že tento právní vztah je v preambuli dotčené smlouvy kvalifikován jako „dohoda o regionální spolupráci za účelem odstraňování odpadů“. Umožňuje zavedení spolupráce mezi smluvními stranami, které se zavazují poskytnout si v případě nutnosti pomoc v rámci naplňování své právní povinnosti k odstraňování odpadů a které takto plní toto poslání společně v rámci dotčeného regionu. Je tak stanoveno, že dotčené Landkreise se za určitých okolností zavazují během určité časového úseku snížit množství dodávaných odpadů v případě poruchy zařízení pro úpravu odpadů. Souhlasí tedy s omezením svého práva na plnění ze smlouvy.

18 Podle Komise nelze služby poskytované v projednávané věci považovat za správní pomoc, protože technické služby vykonávají své činnosti nikoli na základě zákona nebo jiného jednostranného aktu, nýbrž na základě smlouvy.

19 Komise dodává, že jedinými přípustnými výjimkami z použití směrnic o veřejných zakázkách jsou ty, které jsou v těchto směrnicích taxativně a výslovně zmíněny [viz rozsudek ze dne 18. listopadu 1999, Teckal, C-107/98, Recueil, s. I-8121, bod 43, ve vztahu ke směrnici Rady 93/36/EHS ze dne 14. června 1993 o koordinaci postupů při zadávání veřejných zakázek na dodávky (Úř. věst. L 199, s. 1; Zvl. vyd. 6/02, s. 110)]. Podle ní v rozsudku ze dne 13. ledna 2005, Komise v. Španělsko (C-84/03, Sb. rozh. s. I-139, body 38 až 40), Soudní dvůr potvrdil, že takové smlouvy o horizontální spolupráci uzavřené mezi územními celky, jako je smlouva, o kterou jde v projednávané věci, podléhají právu veřejných zakázek.

20 Spolková republika Německo tento výklad výše uvedeného rozsudku Komise v. Španělsko zpochybňuje, protože má za to, že ve věci, ve které byl vydán tento rozsudek, Soudní dvůr výslovně nejudikoval, že by veškeré dohody uzavřené mezi správními subjekty podléhaly právu veřejných zakázek, nýbrž pouze vytknul Španělskému království existenci obecné výjimky z působnosti tohoto práva pro dohody uzavřené mezi veřejnoprávními subjekty.

21 Komise zadruhé vylučuje, že by se Spolková republika Německo mohla dovolávat výjimky „*in house*“, na jejímž základě do působnosti směrnic o zadávání veřejných zakázek nespadají smlouvy uzavřené zadavatelem, pokud zaprvé veřejná entita vykonává nad druhou smluvní stranou, která je osobou, jež je od ní právně odlišná, kontrolu obdobnou té kontrole, kterou vykonává nad svými vlastními organizačními složkami, a pokud zadruhé tato osoba uskutečňuje převážnou část své činnosti s veřejnou entitou (viz v tomto smyslu výše uvedený rozsudek Teckal, body 49 a 50). Podle Komise podmínka týkající se existence takové kontroly v projednávaném případě splněna není, protože žádný z dotčených zadavatelů nevykonává na řízení technických služeb města Hamburku vliv.

22 Spolková republika Německo má naopak za to, že v rámci aglomerace Hamburku je požadavek intenzity vykonávané kontroly, který musí být měřen hlediskem veřejného zájmu (viz v tomto smyslu rozsudek ze dne 11. ledna 2005, Stadt Halle a RPL Lochau, C-26/03, Sb. rozh. s. I-1, bod 50), naplněn, poněvadž se dotčené správy kontrolují navzájem. Rozdíl ve vztahu ke společně definovaným cílům by měl za následek ukončení celé spolupráce. Zásada „půjčka za oplátku“ přitom znamená, že technické služby města Hamburku, jakož i dotčené Landkreise mají zájem na zachování takové spolupráce, a tudíž na dodržování společně definovaných cílů.

23 Nizozemské království, které se opírá o rozsudek ze dne 19. dubna 2007, Asemfo (C-295/05, Sb. rozh. s. I-2999), se domnívá, že podmínka intenzity vykonávané kontroly může být splněna, i když kontrola, kterou dotčená veřejná entita vykonává, je omezenější než kontrola, kterou vykonává nad svými vlastními organizačními složkami. Nizozemské království nemá za to, že tato podmínka předpokládá totožnou kontrolu. Požadována je toliko kontrola podobná.

24 Podle Komise tento rozsudek ve svém důsledku judikaturu vyplývající z výše uvedeného rozsudku Teckal nezmírňuje. Pouze upřesňuje, že kritérium vztahující se k intenzitě vykonávané kontroly může být splněno rovněž tehdy, pokud zvláštní právní rámec zavádí vztah závislosti a podřízenosti, a umožňuje tak výkon obdobné kontroly ze strany vícero zadavatelů, čemuž v případě projednávané věci není.

25 Zatřetí se Komise domnívá, že Spolková republika Německo neprokázala, že z technických důvodů byly dotčenou smlouvu schopny uzavřít pouze technické služby města Hamburku, a že se tudíž může dovolávat výjimky zakotvené v čl. 11 odst. 3 písm. b) směrnice 92/50.

26 Spolková republika Německo namítá, že kdyby bylo proběhlo nabídkové řízení, nebyly by technické služby města Hamburku nutně schopny podat nabídku, protože v roce 1994 toto město nemělo kapacity na využití odpadů, které by mu umožňovaly zúčastnit se takového nabídkového řízení. Záměr vybudovat zařízení v Rugenberger Damm byl pojat pouze s ohledem na potřebu dotčených Landkreise využívat jejich odpady, která se ukázala až dodatečně, a s ohledem na jejich ujištění, že budou budoucí elektrárnu využívat.

27 Tento členský stát rovněž zdůrazňuje, že dotčeným Landkreise se dostalo ujištění, že zařízení zamýšlené technickými službami města Hamburku bude uvedeno do provozu v předvídatelné lhůtě, což bylo ujištění, které by nebyl býval schopen dát žádný jiný uchazeč.

28 Začtvrté Komise odmítá argumentaci Spolkové republiky Německo, podle které je třeba použití směrnice 92/50 vyloučit na základě čl. 86 odst. 2 ES, pokud tak, jako je tomu v projednávané věci, ve svém důsledku brání tomu, aby veřejnoprávní subjekty plnily poslání spočívající v odstraňování odpadů, které jim bylo uloženo.

29 Spolková republika Německo má totiž za to, že by výklad směrnice 92/50, jaký podává Komise, vedl zaprvé k tomu, že dotčené Landkreise by nemohly pověřit technické služby města Hamburku odstraňováním odpadů, což je na úrovni Společenství posláním v obecném zájmu, a byly by nuceny svěřit toto poslání tomu hospodářskému subjektu, který by předložil hospodářsky nejvýhodnější nabídku bez jakékoli záruky

toho, že veřejná služba bude poskytována uspokojivým a trvalým způsobem, a zadruhé k tomu, že by kapacity nové elektrárny nebyly využity rentabilním způsobem.

30 Tento členský stát připomíná, že bez uzavření sporné smlouvy by žádná ze smluvních stran nebyla mohla plnit své veřejné poslání. Město Hamburk by zejména nebylo mohlo přikročit k výstavbě nadkapacitního zařízení a následně se z ekonomických důvodů pokoušet bez jakéhokoli jistého výsledku prodávat nevyužité kapacity na trhu.

*Závěry Soudního dvora*

31 Úvodem je třeba připomenout, že žaloba Komise se týká pouze smlouvy uzavřené mezi technickými službami města Hamburku a čtyřmi sousedními Landkreise, jež má zabezpečit vzájemnost při úpravě jejich odpadů, a nikoli smlouvy, kterou mají být vymezeny vztahy mezi technickými službami města Hamburku a provozovatelem zařízení na úpravu odpadů v Rugenberger Damm.

32 Podle čl. 1 písm. a) směrnice 92/50 se veřejnými zakázkami na služby rozumí zakázky sjednané písemně úplatnou smlouvou mezi poskytovatelem služeb a některým ze zadavatelů vyjmenovaných v čl. 1 písm. b) této směrnice, mezi nimiž jsou uvedeny i takové územní celky, jako jsou Landkreise, o něž jde v projednávané žalobě pro nesplnění povinnosti.

33 Ve smyslu čl. 1 písm. c) téže směrnice smluvní stranou-poskytovatelem služeb může být „jakákoliv fyzická či právnická osoba, včetně veřejnoprávního subjektu“. Okolnost, že poskytovatel služeb je veřejnou entitou odlišnou od příjemce služeb, tudíž použití

směrnice 92/50 nebrání (viz v tomto smyslu výše uvedený rozsudek Komise v. Španělsko, bod 40, pokud jde o veřejné zakázky na dodávky a stavební práce).

34 Z judikatury Soudního dvora však vyplývá, že vyhlášení soutěže není závazné za předpokladu, že veřejný orgán, který je zadavatelem, vykonává nad dotčenou odlišnou entitou kontrolu obdobnou té kontrole, kterou vykonává nad svými vlastními organizačními složkami, za podmínky, že tato entita s tímto veřejným orgánem nebo s dalšími územními celky, které v ní mají podíl, uskutečňuje převážnou část své činnosti (viz v tomto smyslu výše uvedené rozsudky Teckal, bod 50, a Stadt Halle a RPL Lochau, bod 49).

35 Stejně tak judikoval Soudní dvůr v souvislosti s delegací veřejné služby ze strany obce na družstevní společnost s účastí několika obcí, jejíž předmět činnosti spočívá výlučně v poskytování služeb takto sdruženým obcím, že k této delegaci může legálně dojít bez vyhlášení soutěže, neboť se domníval, že přes autonomní aspekty řízení tohoto družstva jeho správní radou je třeba na takto sdružené obce nahlížet tak, že kontrolu vykonávají společně (viz v tomto smyslu rozsudek ze dne 13. listopadu 2008, Coditel Brabant, C-324/07, Sb. rozh. s. I-8457, bod 41).

36 V projednávané věci je však nepochybné, že čtyři dotčené Landkreise nevykonávají kontrolu, kterou by bylo možné kvalifikovat jako kontrolu obdobnou té kontrole, jíž vykonávají nad svými vlastními organizačními složkami, a to ani ve vztahu ke svému smluvnímu partneru, totiž technickým službám města Hamburku, ani k provozovateli teplárny v Rugenberger Damm, jímž je společnost, na jejímž základním jmění se částečně podílí soukromý kapitál.

37 Je však třeba podotknout, že sporná smlouva zavádí spolupráci mezi územními celky, jejímž předmětem je zajišťovat plnění poslání veřejné služby, které je těmto celkům společné, totiž odstraňování odpadů. Je třeba připomenout, že toto poslání souvisí s prováděním směrnice Rady 75/442/EHS ze dne 15. července 1975 o odpadech (Úř. věst. L 194, s. 39; Zvl. vyd. 15/1, s. 23), která zavazuje členské státy k zavedení plánů nakládání s odpady obsahujících zejména „vhodná opatření na podporu racionalizace sběru, třídění a úpravy odpadů“, přičemž mezi nejdůležitější z těchto opatření náleží

na základě čl. 5 odst. 2 směrnice 91/156/EHS Rady ze dne 18. března 1991, kterou se mění směrnice 75/442/EHS o odpadech (Úř. věst. L 78, s. 32; Zvl. vyd. 15/2, s. 3), úsilí o úpravu odpadů v geograficky nejbližším zařízení.

38 Kromě toho je nesporné, že smlouvu uzavřenou mezi technickými službami města Hamburku a dotčenými Landkreise je třeba kvalifikovat jako výsledek meziobecní spolupráce mezi smluvními stranami této smlouvy, jež s sebou nese zvláštní požadavky související se zajišťováním poslání odstraňování odpadů. Předmětem smlouvy je totiž umožnit městu Hamburku vybudovat a nechat provozovat zařízení na úpravu odpadů za nejpříznivějších hospodářských podmínek díky dodávkám odpadu ze sousedních Landkreise, což dovoluje dosáhnout kapacity 320 000 tun. Z tohoto důvodu bylo o výstavbě zařízení rozhodnuto a tato výstavba byla uskutečněna teprve poté, co čtyři dotčené Landkreise souhlasily s tím, že budou elektrárnu využívat, a v tomto smyslu se zavázaly.

39 Předmět této smlouvy, jak je výslovně uveden v jejích úvodních ustanoveních, primárně spočívá v závazku technických služeb města Hamburku dát každoročně čtyřem dotčeným Landkreise k dispozici kapacitu k úpravě odpadů o objemu 120 000 tun odpadů za účelem jejich tepelného využití v zařízení v Rugenberger Damm. Technické služby města Hamburku, jak je dále ve smlouvě upřesněno, nenesou v žádném případě odpovědnost za provozování zařízení v Rugenberger Damm a nedávají v tomto ohledu žádnou záruku. V případě zastavení provozu nebo v případě poruchy tohoto zařízení se jejich povinnosti omezují na to, že nabídnou náhradní kapacity, přičemž však je tato povinnost podmíněna ve dvou ohledech. Jednak odstraňování odpadů města Hamburku musí být zajištěno přednostně, a jednak musí být dostupné kapacity v dalších zařízeních, k nimž mají technické služby města Hamburku přístup.

40 Protiplněním za to, že v zařízení v Rugenberger Damm dojde k úpravě jejich odpadů tak, jak bylo popsáno v předchozím bodě tohoto rozsudku, vyplácejí čtyři dotčené Landkreise technickým službám města Hamburku roční odměnu s tím, že způsob jejího výpočtu a způsoby její úhrady jsou stanoveny v dotčené smlouvě. Objem

dodávaných a přijímaných odpadů je na každý týden ujednáván mezi technickými službami a příslušnou kontaktní osobou, kterou ustanoví čtyři dotčené Landkreise. Ze smlouvy navíc vyplývá, že technické služby města Hamburku, které mají vůči provozovateli dotčeného zařízení právo na úhradu náhrady škody, se zavazují pro případ, že by dotčené Landkreise utrpěly škodu, hájit zájmy posledně uvedených ve vztahu k uvedenému provozovateli, a to i prostřednictvím soudního řízení.

41 Dotčená smlouva rovněž stanoví určité závazky územních celků – smluvních stran v přímé vazbě na předmět veřejné služby. Město Hamburk sice obstarává většinu služeb, které jsou předmětem smlouvy uzavřené mezi ním a čtyřmi dotčenými Landkreise, tyto Landkreise ale dávají technickým službám města Hamburku k dispozici skládkovací kapacity, které samy nevyužívají, aby zhojily nedostatek skládkovacích kapacit města Hamburku. Zavazují se rovněž, že budou na své skládky přijímat nevyužitelné spaliny, a to poměrně k množství odpadů, které dodají.

42 Kromě toho si podle ustanovení smlouvy musí smluvní strany v případě nutnosti poskytnout pomoc při plnění své zákonem stanovené povinnosti k odstraňování odpadů. Je zejména ustanoveno, že za určitých okolností, jako je například jednorázové přetížení dotčeného zařízení, se čtyři dotčené Landkreise zavazují snížit objem dodávaných odpadů, a souhlasí tak s tím, že omezí svůj přístup do spalovny.

43 Konečně, poskytování služeb spočívajících v odstraňování odpadů zakládá právo na úhradu ceny pouze provozovateli zařízení. Z ustanovení dotčené smlouvy naopak plyne, že spolupráce, kterou tato smlouva zavádí mezi technickými službami města Hamburku a čtyřmi dotčenými Landkreise, vytváří mezi těmito entitami finanční tok pouze v souvislosti s náhradou části nákladů připadajících na dotčené Landkreise, jež ale provozovateli hradí tyto technické služby.

44 Ukazuje se tak, že sporná smlouva tvoří jak základ, tak právní rámec pro budoucí výstavbu a provozování zařízení, které má plnit veřejnou službu, totiž tepelné využití odpadů. Dotčená smlouva byla uzavřena výlučně veřejnými orgány bez účasti soukromé strany a nestanoví ani nepředjímá zadávání zakázek, které budou případně nutné k výstavbě a provozování zařízení na úpravu odpadů.

45 Soudní dvůr přitom zejména připomněl, že veřejný orgán může plnit úkoly ve veřejném zájmu, které mu příslušejí, svými vlastními prostředky, aniž by byl povinen obrátit se na vnější subjekty nenáležející k jeho organizačním složkám, a že tak může činit také ve spolupráci s jinými veřejnými orgány (viz výše uvedený rozsudek Coditel Brabant, body 48 a 49).

46 Komise ostatně na jednání upřesnila, že kdyby spolupráce, o kterou zde jde, našla svůj výraz v založení veřejnoprávního subjektu, který by jednotlivé dotčené celky pověřily plněním poslání ve veřejném zájmu spočívajícího v odstraňování odpadů, připustila by, že využívání elektrárny dotčenými Landkreise nespadá do působnosti práva veřejných zakázek. Má však za to, že při neexistenci takového subjektu pro spolupráci mezi obcemi měla být zakázka uzavřená mezi technickými službami města Hamburku a dotčenými Landkreise předmětem nabídkového řízení.

47 Je však zaprvé třeba uvést, že právo Společenství veřejným orgánům rozhodně neukládá, aby se při společném zajišťování úkolů v rámci poslání veřejné služby uchylovaly k určité právní formě. Zadruhé taková spolupráce mezi veřejnými orgány nemůže zpochybnit hlavní cíl pravidel Společenství v oblasti veřejných zakázek, totiž volný pohyb služeb a otevření nenarušované hospodářské soutěži ve všech členských státech, pokud se naplňování této spolupráce řídí pouze ohledy a požadavky souvisejícími se sledováním cílů ve veřejném zájmu a pokud je zaručena zásada rovného zacházení s dotčenými subjekty stanovená směrnicí 92/50, takže žádný soukromý podnik není ve výhodnějším postavení ve vztahu ke svým soutěžitelům (viz v tomto smyslu výše uvedený rozsudek Stadt Halle a RPL Lochau, body 50 a 51).

48 Navíc je třeba konstatovat, že ze žádného dokumentu předloženého Soudnímu dvoru nevyplývá, že by se dotčené celky v projednávané věci podílely na konstrukci, jejímž účelem by bylo obejít pravidla v oblasti veřejných zakázek.

49 S ohledem na všechny tyto skutečnosti a aniž by bylo třeba vyslovovat se k ostatním bodům obrany vzneseným Spolkovou republikou Německo, je třeba žalobu Komise zamítnout.

**K nákladům řízení**

50 Podle čl. 69 odst. 2 jednacího řádu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že Spolková republika Německo požadovala náhradu nákladů řízení a Komise neměla ve věci úspěch, je důvodné uložit posledně uvedené náhradu nákladů řízení.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (velký senát) rozhodl takto:

**1) Žaloba se zamítá.**

**2) Komisi Evropských společenství se ukládá náhrada nákladů řízení.**

Podpisy.